

XXII TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Jr20 ,7-9)

Lugemine prohvet Jeremia raamatust:

Issand, sina oled mind alla surunud ja ma olen alla surutud, sina olid tugevam, sina võitsid! Ja ma olen olnud naeruks igal päeval. Kõik pilkavad mind, sest iga kord, kui ma räägin, pean ma karjuma, kuulutama vägivalda ja rõhumist. Issanda sõna on saanud mulle igapäevaseks teotuseks ja pilkeks. Aga kui ma mõtlesin: ma ei taha enam mõelda tema peale ega rääkida tema nimel, siis oli mu südames nagu põletav tuli ja mu luudes hõõgumine.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps63 ,2.3-4. 5-6. 8-9)

R: Minu hing igatseb Issandat.

Mu Jumal, sind ma otsin üha,
sinu järele januneb mu hing.
Sind igatsedes vaevleb mu ihu
nagu põuast pragunenud maa.

R:

Ma vaatasin pühamus su poole,
et näha sinu vägevust ja kirkust.
Sest sinu heldus on parem kui elu,
sind ülistavad mu huuled.

R:

Ma tahan sind kiita kogu eluaja,
sinu nimel tõsta palves oma pihud.
Sa toidad mind otsekui pidusöögil
ja mu süda ülistab sind rõõmsate huultega.

R:

Tõesti, sina oled minu abimees,
sinu tiibade varju all ma hõiskan.
Minu hing on sinusse kiindunud,

sinu parem käsi hoiab minust kinni.

R:

(Teine lugemine Ro12 ,1-2)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, ma manitsen teid Jumala armu pärast, et te tooksite iseendid elavaks, pühaks ja Jumalale meelepäraseks ohvriks. See ongi mõistlik jumalateenimine. Ärge saage selle maailma sarnaseks, vaid muutuge ja saage uueks oma südame mõtlemiste poolest, et te võiksite veenduda selles, mis on Jumala tahtmine – mis on hea, Jumalale meele järgi ja täiuslik.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ef 1,17-18)

Halleluuja. Meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa valgustagu meie vaimusilmi, et me tunneksime ära oma lootuse ja kutsumuse. Halleluuja.

(Evangeelium Mt16 ,21-27)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Sellest ajast peale rääkis Jeesus tihti oma jüngeritele, et tema peab minema Jeruusalemma, seal palju kannatama rahvavanemate, ülempreestrite ja kirjatundjate läbi; ära tapetama, kuid kolmandal päeval üles tõusma. Seepeale kutsus Peetrus Jeesuse kõrvale ja hakkas teda manitsema: “Hoidku Jumal, mu Issand, ärgu seda sinuga sündigu!” Aga tema pöördus ümber ja ütles Peetrusele: “Tagane minust, saatan; sa kiusad mind, sest sinu mõtted ei ole Jumalast, vaid inimesest!”

Siis ütles Jeesus oma jüngeritele: “Kui keegi tahab käia minu järel, siis ta unustagu ennast, võtku oma rist ja tulgu minu järel. Sest kes iganes tahab oma elu päästa, see kaotab selle, aga kes kaotab oma elu minu pärast, see leiab selle. Mis kasu on inimesel sellest, kui ta võidaks kogu maailma, aga kaotaks oma elu, või mille eest võiks inimene osta tagasi oma hinge. Sest Inimese Poeg tuleb oma Isa kirkuses ühes inglitega ning tasub igäühele tema tegude järgi.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kord jagas üks purjetaja minuga oma kogemust, öeldes: “Meri ei ole kunagi

sinu sõber.” Mõtlesin samas, et see äratundmine sobib väga hästi ka kiriku kohta. Sest sõber on keegi, kellega koos veedetakse meeldivalt aega ja kellele võib õlale patsutada või lemmiklooma puhul pai teha – sõbra ülesanne ei seisne ennekõike selles, et ta manitseks või karistaks üleastumiste eest.

Meri, ja mingis mõttes ka kirik, kehastavad aga vääramatuid loodusjõude, ning loodusjõududega on siin maailmas alati mõistlik arvestada. Kuid selle kõrval ei tohi me unustada, et oleme loodud millekski kõrgemaks kui maine maailm.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Tagane minust, saatan! See polnud küll päris tõsiselt mõeldud. Muidu, armsad õed ja vennad, kukuks nii välja, et meie Õnnistegija rajas oma kiriku saatanale. Niisugused Jeesuse hüperboolsed ehk ülepakkuvad ütlemised õpetavad meid, et pühakirja mõistmine sõna-sõnalt takerdub sageli just sedatüüpi vastuoludesse. See, miks Peetruse saatanaks nimetamist ei saa päris tõsiselt võtta, selgub ju kogu Uue Testamendi tervikust.

Pole kahtlust, et Jeesus oli tulnud just saatanale tööle kätt ette panema, ta nägi läbi saatanale kurikavaluse ja keeldus temaga igasugusest koostööst, ta ajas välja kurje vaime, oli varmas manitsema eksijaid ja hurjutama paadunud patuseid. Seega said tema sõnad Peetrusele olla üksnes manitsuseks, mis oma jahmatavusega rõhutasid põhimõtet, et Jumalat ei saa sundida käituma inimlike mõõdupuude järgi.

Tegelikult ei soovinud ju Peetrus Jeesusele midagi halba, kui ta ütles: “Hoidku Jumal, mu Issand, ärgu seda sinuga sündigu!” Vastupidi, inimese loogika järgi ei saa ju kellelegi soovida, et ta tapetakse; ja kuigi jüngrid olid imedega juba harjunud, kõlas surnuist ülestõusmine – mida polnud ajaloos varem kunagi juhtunud – ka nende kõrvus uskumatuna. Kuid ühe saatanliku elemendi võime sellest heatahtlikust etteheitest Jeesusele siiski leida: nimelt, et maine elu saab olla kõige tähtsam ainult sellele, kes ei mõista, et igavene elu on veel tähtsam, konkurentsitult esmajärguline. See, missugune saab olema meie saatus pärast surma, ei tohi mingil tingimusel jääda meie elukäsitluses kõrvalasjaks.

Armsad õed ja vennad, kui Jeesus valis Peetruse oma kiriku aluskiviks, andis ta sellega mõista, et kirikus säilivad nii mitmedki inimlikud momendid, mis võivad kergesti pöörduda lausa saatanlikeks. Ajaloos on kirik pidanud tegema sageli kompromisse ilmalike valitsejatega, ning tihti on head kavatsused viinud üsna halbade tagajärgedeni. Aga tegelikult pole olnud ka valikut, nii nagu seda polnud ka Peetrusel. Ilmselt oleks iga hea inimene tema asemel öeldnud Jeesusele esmalt

samad sõnad: “Ärgu seda sulle sündigu!” Kuid järele mõeldes saame aru ka Jeesuse vastusest.

Nii peame meie kirikut aitama ka sellega, et me väljendame oma rahulolematust, kui kiriku juhtkond kaldub taganema evageeliumi vaimust ja püüab selle maailma vägevatega liiga hästi läbi saada. Seega võib vahel ette tulla olukordi kus “Tagane minust, saatan!” peame meie ütlema kirikule – aga ilmselt tiheminigi on kirik volitatud ütlema need sõnad meile. Olgu Jeesuse ähvardav manitsus hoiatuseks meile kõigile! Aamen.